

Sygn. akt V KK 382/21

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **A. M.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 października 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt IV Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 24 września 2020 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 września 2020 r., sygn. akt III K (...) **A. M.** został uznany za winnego popełnienia szeregu czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia:

1. opisanych w pkt 1, 13, 15, 16 części wstępnej wyroku po przyjęciu, że czynów tych dopuścił się w warunkach art. 91 § 1 k.k., tj. występków z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za te czyny na podstawie art. 284 § 1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. opisanych w pkt od 2 do 12, 14, od 17 do 19, od 21 do 23, od 25 do 32 części wstępnej wyroku po przyjęciu, że czynów tych dopuścił się w warunkach art. 91 § 1 k.k., tj. występków z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za te czyny na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności;
3. opisanego w pkt 20 części wstępnej wyroku, tj. występkę z art. 244 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 244 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
4. opisanego w pkt 24 części wstępnej wyroku, tj. występkę z art. 180a k.k. i za ten czyn na podstawie art. 180a k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
5. na podstawie art. 91 § 2 k.k. połączono oskarżonemu kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I, II, III i IV części wstępnej wyroku i wymierzono mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;
6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz wymienionych w wyroku pokrzywdzonych określonych kwot.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt IV Ka (...) sprostował oczywiste omyłki pisarskie: w punkcie 2 części wstępnej w wersji dziewiątej w miejsce „ v.” wpisał „w”; w punkcie 4 części wstępnej w wersji ósmym w miejsce „V>” wpisał „18”; w punkcie 5 części wstępnej w wersji siódmym w miejsce „ i ?” wpisał „15”; w punkcie 15 części wstępnej w wersji trzecim skreślił „1” przed słowem „aparāt”; w punkcie 24 części wstępnej w wersji szóstym w miejsce „ l<” wpisał „K”; w punkcie 30 części wstępnej w wersji trzecim skreślił „!” przed słowem „sprzedaży”; w punkcie 31 części wstępnej w wersji siódmym skreślił „H” przed słowem „bankowy”; w punkcie 32 części wstępnej w wersji piątym skreślił „!” przed słowem „niekorzystnego”. Zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: w punkcie VI dyspozycji po oznaczeniu „T. sp. z o.o.” dopisał „w O.”; w punkcie VI dyspozycji w miejsce uprawnionego do otrzymania kwoty 1841 złotych tytułem obowiązku

naprawienia szkody „M. T.” wskazał „M. T.”. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, który:

- „zarzucił mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia rażące naruszenie przepisów postępowania, a to art. 5 § 2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie nasuwających się wątpliwości co do możliwości popełnienia przestępstwa przez skazanego na niekorzyść skazanego. Naruszenie polegać ma na przyjęciu, że w kwocie wpływów na konto firmy A. i późniejszego przekazania tych kwot do firmy P. mieści się ogólna wartość przestępstwa opisanego w akcie oskarżenia na rzecz wielu pokrzywdzonych w kwocie 112.207,01 zł, podczas gdy suma przekazanych środków wynosi łącznie 828.988,00 zł.”

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Ś. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Ś. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. bez udziału stron.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzut związany z naruszeniem prawa procesowego, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko poczynionym w sprawie i to przez Sąd I instancji ustaleniom faktycznym. Kasacja ta została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych, jak i art. 523 § 1 k.p.k., który nie pozwala na podnoszenie w kasacji zarzutu błędnych ustaleń faktycznych.

Zauważyć należy również, że co do istoty, zarzut podniesiony w kasacji stanowi powtórzenie zarzutu zawartego w apelacji, który był przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego. Jednocześnie skarżący nie wskazuje na to, by zarzut apelacyjny nie został rozpoznany lub omówiony w uzasadnieniu Sądu II – Instancji (brak zarzutów naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. lub 457 § 3 k.p.k.). Przypomnieć także trzeba, że naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy

kasacyjnej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedną z zasad generalnych rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Treścią zarzutu zatem może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej.

Dodatkowo przypomnieć należy, że opinia biegłej M. W., którą przywołuje w swej skardze obrona nie została uwzględniona przy ustaleniu faktów, o co zresztą Sąd meriti szczegółowo wyjaśnił (s. 27-28 uzasadnienia SR). Co więcej, w kontekście tożsamego zarzutu przedstawionego w skardze apelacyjnej wypowiedział się także Sąd Okręgowy wskazując, że opinia ta nie może być traktowana jako dowód uniwersalny mający potwierdzać lub wykluczać sprawstwo oskarżonego. Sąd I instancji mimo iż pozostawał przekonany o potrzebie przeprowadzenia takiego dowodu w konkluzji doszedł do wniosku, iż dowód ten nawet w sytuacji zgromadzenia kompletnej dokumentacji będzie dotyczył stanu po tym jak ustawowe znamiona przestępstw przypisanych oskarżonemu zostały już zrealizowane. Sąd I instancji słusznie wskazał, iż nie ma znaczenia dla oceny realizacji znamion przestępstw historia przepływu środków po ich zadysponowaniu przez A. skoro oskarżony był jedynym udziałowcem i reprezentantem tego podmiotu i decydował o przepływie środków po dokonaniu ich wpłaty przez pokrzywdzonych (s. 4 uzasadnienia SO).

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji.

Ponadto orzeczono o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.